

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.262 van 20 juni 2002
in de zaak A. 107.968/VII-24.185.**

In zake : Koen SEYNAEVE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. HELSEN,
kantoor houdende te LEUVEN,
Diestsevest 40

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. VANDEPUT,
kantoor houdende te HASSELT,
Leopoldplein 8.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Koen SEYNAEVE op 25 juli 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 18 mei 2001 waarbij het beroep dat de Vlaamse Landmaatschappij had ingediend tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 7 december 2000 houdende het gedeeltelijk verlenen van de milieuvergunning voor het verder exploiteren en uitbreiden van een varkensfokkerij gelegen te Tielt, Westhoekstraat 25, gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de gevraagde milieuvergunning wordt geweigerd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HELSEN, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat D. VANDECASTEELE die, loco Advocaat M. VANDEPUT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoeker baat een varkenshouderij uit, gelegen te Tielt aan de Westhoekstraat 25.

Voor de inrichting, die aanvankelijk door verzoekers vader werd uitgebaat (sedert 1992 samen met verzoeker) en die in 1996 volledig werd overgenomen door verzoeker, bestaan de volgende vergunningen :

- een exploitatievergunning, gegeven met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 22 maart 1990 voor het houden van 1.540 varkens, een maalderij van 10 kW en 106 ton voederopslag voor een termijn tot 22 maart 2000;
- een aktename, gegeven met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 10 juli 1991 voor 1.710 m³ mestopslag voor een termijn tot 1 september 2001;
- een milieuvergunning, gegeven met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 31 mei 1995 voor uitbreiding van de inrichting met 400 liter olie, 9.200 liter mazout, een stalplaats voor 5 voertuigen en de lozing van huishoudafvalwater voor een termijn tot 22 maart 2000;
- een aktename, gegeven met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 9 november 1995 voor uitbreiding met 700 m³ mestopslag gedurende een termijn tot 22 maart 2000;

De inrichting ligt in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Op 11 augustus 2000 vraagt verzoeker aan de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een milieuvergunning klasse 1 om voormelde inrichting verder te exploiteren en uit te breiden tot een totale capaciteit van 1.540 varkens (192 zeugen, 4 beren en 1.344 mestvarkens), de opslag van 2.610 m³ mest, 10.200 liter mazout en 400 liter olie, een stalplaats voor 8 voertuigen, een maalderij van 10 kW, de lozing van huishoudafvalwater en een grondwaterwinning ten belope van 15 m³ per dag en 5.200 m³ per jaar.

De Vlaamse Landmaatschappij verleent een ongunstig advies omdat “de vergunning voor het houden van varkens (...) volledig (is) vervallen sedert 22.3.2000; de verandering heeft een stijging van de vergunde mestproductie tot gevolg; er is in het verleden niet voldaan aan de bepalingen van het mestdecreet omtrent mestafzet”.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 7 december 2000 wordt de gevraagde milieuvergunning verleend voor 150 zeugen, 4 beren en 1.047 mestvarkens en alle aanhorigheden. De grondwaterwinning wordt echter beperkt tot 4.204 m³ per jaar en de overige gevraagde 42 zeugen en 297 varkens worden niet vergund.

Op 22 december 2000 tekent de Vlaamse Landmaatschappij administratief beroep aan tegen voormeld vergunningsbesluit.

Zij doet de volgende bezwaren gelden :

- de inrichting is sedert 23 maart 2000 niet langer vergund tot het houden van varkens; enkel het exploiteren van 2.410 m³ mestopslag is nog vergund en dit tot 1 september 2011;
- via het bestreden besluit van de bestendige deputatie van 7 december 2000 wordt toch vergunning verleend voor het verder exploiteren van 150 zeugen, 4 beren en 1.047 mestvarkens en een uitbreiding met 200 m³ mestopslag tot een totaal van 2.610 m³ mestopslag en dit voor een termijn verstrijkend op 7 december 2020;
- het bestreden besluit houdt derhalve een stijging van de vergunde mestproductie in en is strijdig met de bepalingen van artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het meststoffendecreet;
- in het besluit wordt het negatief advies van de Vlaamse Landmaatschappij als volgt weerlegd : “... niet in aanmerking worden genomen nu het de facto duidelijk gaat om een vraag tot hernieuwing die nog binnen een redelijke termijn is aangevraagd ...”; de Vlaamse Landmaatschappij merkt op dat de hernieuwing van een vergunning -conform artikel 39, § 1, van Vlarem I- dient aangevraagd te worden tussen de achttiende en de twaalfde maand vóór het

verstrijken van de lopende vergunning en dat de exploitant dit heeft nagelaten; verder merkt de Vlaamse Landmaatschappij op dat het begrip “binnen een redelijke termijn” noch in het milieuvergunningsdecreet, noch in Vlarem gedefinieerd is;

- de Vlaamse Landmaatschappij verzoekt derhalve om het bestreden besluit op te heffen en de gevraagde vergunning te weigeren.

Met een schrijven van 10 januari 2001 tekent verzoeker eveneens administratief beroep aan tegen de gedeeltelijke weigering van het gevraagde aantal varkens en de grondwaterwinning.

Volgende adviezen worden gegeven :

- de afdeling stedenbouwkundige vergunningen op 23 januari 2001 : gunstig voor de gevraagde inrichting;
- de afdeling natuur op 26 januari 2001 : geen opmerkingen;
- de Vlaamse Landmaatschappij op 7 februari 2001 : ongunstig voor de inrichting :

“Aangezien :

- sedert 30/03/2000 de bepalingen van artikel 33ter, § 1, 1°, c) van het Mestdecreet van kracht zijn;
- de vergunningsaanvraag volledig en ontvankelijk verklaard werd op 25/8/2000;
- de inrichting voldoet aan Art. 5.9.3.1, § 1. van Afdeling 5.9.3. volgens VLAREM - TITEL II;
- deze inrichting een vergunde mestproductie heeft van 0 kg N en 0 kg P₂O₅, daar de vergunning voor het houden van varkens op deze inrichting vervallen is sedert 22/3/2000;
- de vergunningsaanvraag de bedoeling heeft om te komen tot een vergunde mestproductie van 9987 kg P₂O₅, heeft de aanvraag betrekking op een aanvraag tot verandering met stijging van de vergunde mestproductie;
- niet voldaan wordt aan alle criteria van het Mestdecreet aangezien :
 - de vergunningsaanvraag een stijging van de vergunde mestproductie beoogt
 - er in het verleden niet voldaan is aan de bepalingen van het Mestdecreet omtrent mestafzet”;
- de afdeling milieuvergunningen op 27 januari 2001 : weigering van de gevraagde vergunning overeenkomstig het beroep van de Vlaamse Landmaatschappij;
- de afdeling water op 27 maart 2001 : inzake waterwinning gunstig voor maximum 15 m³ dagdebiet en 4.204 m³ jaardebiet;
- de gewestelijke milieuvergunningscommissie op 5 maart 2001 : weigering van de gevraagde vergunning overeenkomstig het advies van de Vlaamse Landmaatschappij.

Met het thans bestreden besluit van 18 mei 2001 wordt het administratief beroep van de Vlaamse Landmaatschappij gegrond verklaard en dat van verzoeker ongegrond.

Het beroepen besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 7 december 2000 wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt integraal geweigerd.

Het motief waarop de weigering is gebaseerd luidt als volgt :

“Overwegende dat conform artikel 39, § 1 van titel I van het Vlarem de hernieuwing van een vergunning dient aangevraagd te worden tussen de achttiende en de twaalfde maand vóór het verstrijken van de lopende vergunning; dat de vergunning voor het houden van 1.540 varkens vervallen is sinds 22 maart 2000; dat de aanvraag tot hervergunning laattijdig ingediend werd, namelijk op 11 augustus 2000; dat het bedrijf bijgevolg op het moment van de aanvraag niet meer over een vergunde mestproductie beschikte; dat het voorwerp van de aanvraag bijgevolg een verhoging van de vergunde mestproductie van deze bestaande veeteeltinrichting tot gevolg zou hebben;

Overwegende dat in artikel 33ter, § 1, 1°, c) van het meststoffendecreet is bepaald dat geen milieuvergunning kan worden verleend voor veranderingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie van de bestaande veeteeltinrichting tot gevolg hebben, behoudens wanneer het gaat om een herlocalisatie van een bestaande veeteeltinrichting voortvloeiende uit ruilverkavelingen, landinrichting, natuurinrichting en/of onteigeningen om openbaar nut; dat aan geen van laatstgenoemde criteria voldaan is; dat bijgevolg hier geen vergunning voor het houden van varkens kan worden verleend;

Overwegende dat tevens de vergunning aangevraagd werd voor een uitbreiding van de grondwaterwinning; dat dit water bestemd wordt als drinkwater voor de dieren en als reinigingswater voor de stallen; dat de grondwaterwinning bijgevolg inherent verbonden is aan het houden van dieren; dat vermits geen vergunning voor het houden van varkens kan worden verleend, de vergunning voor de grondwaterwinning eveneens dient geweigerd”;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het meststoffendecreet, alsook machtsoverschrijding,

“Doordat de bestreden beslissing werd gebaseerd op de overweging dat aangezien de vergunning voor het houden van 1.540 varkens vervallen is sinds

22 maart 2000, het bedrijf bijgevolg op het moment van de aanvraag niet meer over een vergunde mestproductie beschikte; het voorwerp van de aanvraag aldus een verhoging van de vergunde mestproductie van de bestaande veeteeltinrichting betreft. Art. 33ter, § 1, 1°, c) van het mestdecreet bepaalt evenwel dat geen vergunningen kunnen worden verleend voor veranderingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie tot gevolg hebben zodat in casu geen vergunning voor het houden van varkens kan worden verleend.

Terwijl het bedrijf van verzoeker -zoals overigens expliciet in de bestreden beslissing wordt aangegeven- als een bestaande veeteeltinrichting wordt gekwalificeerd die om hernieuwing van de vergunning heeft verzocht, en geen enkele bepaling binnen art. 33ter, § 1, 1° (noch binnen art. 33ter als dusdanig) van het mestdecreet een wettelijke grondslag vormt tot een volledige weigering van de gevraagde vergunning”;

dat verzoeker betoogt dat artikel 33ter, § 1, 1°, c), een limitatieve opsomming bevat van de gevallen waarin op grond van het meststoffendecreet geen vergunning kan worden verleend, dat also geen vergunning kan worden verleend voor een nieuwe veeteeltinrichting, noch voor de verandering van een bestaande veeteeltinrichting die een verhoging van de vergunde mestproductie van die inrichting tot gevolg heeft, dat evenwel verzoekers aanvraag geen van beide situaties betreft, dat immers volgens de definitie in artikel 2, tweede lid, 5°, van het meststoffendecreet een “nieuwe inrichting” is een “inrichting waarvan, voor wat betreft het aanslagjaar 1993, voor 29 september 1993 geen aangifte werd gedaan bij de Mestbank” en dat volgens artikel 2, tweede lid, 7°, een bestaande veeteeltinrichting een veeteeltinrichting is waarvoor

“a) ofwel, de definitieve bouwvergunning werd verleend voor 1 september 1991 en waarvan minstens voor wat betreft het aanslagjaar 1992 of 1993 voor 29 september 1993 aangifte gedaan werd bij de Mestbank en in deze aangifte, die op de inrichting betrekking heeft, dieren zijn aangegeven;

b) ofwel, de definitieve bouwvergunning en milieuvergunning tussen 1 januari 1991 en 1 januari 1997 werden bekomen en waarvoor tijdig binnen de wettelijk voorziene periode aan de vereiste aangifteplicht in het kader van dit decreet is voldaan;

c) ofwel, de definitieve milieuvergunning na 31 december 1995 werd bekomen als gevolg van een vergunningsaanvraag ingediend volgens de procedure voorzien in het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming;

d) ofwel, de definitieve milieuvergunning werd bekomen als gevolg van een herlocalisatie van een bestaande veeteeltinrichting”;

dat zijn bedrijf niet als een nieuwe inrichting kan worden aanzien daar er een aangifte voor het aanslagjaar 1993 werd ingediend bij de Mestbank vóór 29 september 1993, dat zijn bedrijf daarentegen wel voldoet aan de kwalificatie van “bestaande veeteeltinrichting”, dat er bijgevolg evenmin betwist kan worden dat zijn bedrijf moet beschouwd worden als een bestaande veeteeltinrichting, dat dit overigens ook expliciet blijkt uit de bestreden beslissing vermits er meermaals

verwezen wordt naar de gegevens van de Vlaamse Landmaatschappij volgens dewelke aan alle voorwaarden is voldaan om als bestaande veeteeltinrichting te worden beschouwd, dat zijn aanvraag ook geen verandering van een bestaande veeteeltinrichting betreft, omdat een verandering uitsluitend betrekking kan hebben op een vergunde inrichting, terwijl zijn vergunning reeds verstreken was toen hij de aanvraag indiende, dat zijn aanvraag “het verzoek (betrof) tot het toekennen van een nieuwe vergunning aan een bestaande en voorheen reeds vergunde bedrijfsexploitatie”, dat een aanvraag tot verandering van de inrichting “dieren” bijgevolg veronderstelt dat er een vergunning met betrekking tot de dieren aanwezig moet zijn, dat dit in de situatie van verzoeker duidelijk niet meer het geval was wegens het verval van de vergunning m.b.t. het houden van dieren, dat het feit dat er nog een vergunning loopt m.b.t. andere inrichtingen hier dan ook totaal irrelevant is, dat aangezien derhalve het vergunningenbesluit zoals vervat in artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het meststoffendecreet op beperkende wijze slechts die gevallen omschrijft waarin het niet mogelijk is een vergunning af te leveren en de situatie van verzoeker niet onder één van deze gevallen ressorteert, de minister artikel 33ter, § 1, 1°, c), heeft geschonden door de weigering van de gevraagde milieuvergunning toch op dit artikel te baseren en zij zich dientengevolge tevens schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding, dat op dit ogenblik er geen enkele decretale of andere reglementaire bepaling voorhanden is waarop de weigering tot hernieuwing van de door verzoeker gevraagde vergunning rechtsgeldig kan worden gebaseerd; dat, tenslotte, verzoeker er op wijst dat artikel 33ter, § 1, 3°, van het meststoffendecreet voorwaarden bepaalt voor onder meer het verlenen van een milieuvergunning “voor de verdere exploitatie van een veeteeltinrichting”, dat zijn aanvraag aan die voorwaarden voldoet, en dat “het verder exploiteren” geenszins impliceert dat er op het ogenblik van de aanvraag nog een geldige vergunning moet zijn;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota doet gelden wat volgt :

“Het wordt niet betwist dat verzoekende partij sedert 22 maart 2000 niet meer beschikt over een milieuvergunning vermits verzoekende partij niet conform art. 39 § 1 VLAREM I een hernieuwing heeft aangevraagd tussen de 18^e en 12^e maand vóór het verstrijken van de lopende vergunning.

Aangezien het voorwerp van de aanvraag dus een verhoging van de vergunde mestproductie van de bestaande veeteeltinrichting tot gevolg zou hebben, kan geen milieuvergunning verleend worden.

(...)

Volgens verzoekende partij dient art. 33ter, § 1, 1°, c) van het Meststoffen-decreet restrictief te worden geïnterpreteerd.

Dergelijke restrictieve interpretatie kan echter niet aangehouden worden.

De bedoeling van de Decreetgever is duidelijk : de mestproductie in Vlaanderen binnen de perken te houden gezien de aantasting van het milieu en het vergroten van de bestaande hinder.

(...)

Het Mestdecreet laat expliciet toe om een restrictief vergunningenbeleid te voeren m.b.t. veeteeltbedrijven bij overschrijding van de vastgestelde maximaal toelaatbare dierlijke mestproductie op het niveau van het Vlaams Gewest, zoals in casu het geval is.

(...)

Volgens de interpretatie van verzoekende partij is concludant verplicht steeds een milieuvergunning te verlenen, behoudens in de gevallen die opgesomd staan in art. 33ter, § 1, 10, c), quod certe non.

Verzoekende partij heeft uiteraard geen subjectief recht op het bekomen van een milieuvergunning.

Concludant beschikt over de nodige appreciatieruimte om haar beleid uit te stippelen.

(...)

Conform de interpretatie van verzoekende partij zou de nalatigheid van de vergunningsaanvrager - niet- tijdige aanvraag van de hernieuwing- gehonoreerd dienen te worden met het automatisch bekomen van een vergunning.

Dit was uiteraard niet de bedoeling van de Decreetgever bij het uitvaardigen van de Mestwetgeving.

Van het ogenblik dat er sprake is van een verhoging van de mestproductie kan concludant de gevraagde vergunning weigeren.

Verzoekende partij beschikt niet meer over een vergunning en mag dus geen mest meer produceren.

Vermits er dus een verhoging van de mestproductie tot stand wordt gebracht bij het verlenen van de vergunning, wordt de vergunning geweigerd.

(...)

Het eerste middel is niet ernstig”;

2.1.3.1. Overwegende dat artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet), ingevoegd door een decreet van 11 mei 1999, luidt als volgt :

“§ 1. Met betrekking tot de exploitatie van landbouw- en veeteeltinrichtingen gelden de volgende regels :

(...) tot en met 31 december 2004;

(...)

c) kan met betrekking tot de diersoorten, bedoeld in artikel 5, geen milieuvergunning als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning worden verleend voor nieuwe veeteeltinrichtingen, noch voor veranderingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie te berekenen volgens artikel 33bis, §2 van de bestaande veeteeltinrichting tot gevolg hebben, behoudens wanneer het gaat om een herlocalisatie van een bestaande veeteeltinrichting voortvloeiende uit ruilverkavelingen, landinrichting, natuurinrichting en/of onteigeningen om openbaar nut en de nieuwe of bijkomende mestproductie niet hoger is dan deze van de definitief stopgezette bestaande veeteeltinrichting”;

dat, prima facie, zoals blijkt uit de memorie van toelichting (parl. st. VI. R. stuk 1317 - 1998-1999 - nr.1 - p. 7) deze bepaling ertoe strekt een algemene vergunningsstop voor veeteeltinrichtingen in te stellen, afgezien van de hernieuwing en de verplaatsing van lopende vergunningen; dat alzo waar in artikel 33ter, § 1, 1°, c) wordt gesteld, dat, enerzijds, geen milieuvergunningen kunnen worden verleend voor nieuwe inrichtingen en, anderzijds, dat voor bestaande inrichtingen geen uitbreiding van de vergunde mestproductie kan worden vergund, prima facie alle vergunningsplichtige inrichtingen worden gevisieerd; dat evengenoemd artikel lijkt neer te komen op een verbod om milieuvergunningen te verlenen die een verhoging van de vergunde mestproductie tot gevolg hebben; dat het betoog van verzoeker dat die bepaling een strikt toe te passen limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin geen milieuvergunning kan worden verleend en dat alzo vergunningsaanvragen voor het opnieuw vergunnen van of het veranderen van inrichtingen waarvan de vergunningstermijn reeds was verstreken maar die zonder vergunning verder werden geëxploiteerd niet onder de vergunningsstop vallen, prima facie niet lijkt te kunnen worden aangenomen; dat, immers, wanneer de vergunning voor de exploitatie van een inrichting verstrijkt zonder dat de hernieuwing ervan tijdig werd aangevraagd, de exploitatie moet worden stopgezet; dat er bezwaarlijk kan worden van uitgegaan dat de decreetgever bij het formuleren van het artikel 33ter, § 1, 1°, c) dat een algemene “stand-still” op het niveau van de veeteeltinrichtingen tot doel had teneinde de vergunde mestproductie niet meer te laten verhogen, eveneens de mogelijkheid in gedachten zou hebben gehad van vergunningsaanvragen voor het opnieuw vergunnen van inrichtingen waarvan een vorige vergunning was verstreken maar die zonder vergunning werden geëxploiteerd en dat hij deze niet onder de vergunningsstop wilde laten vallen; dat het standpunt van verzoeker dat er op neerkomt dat “bestaande” maar niet vergunde inrichtingen niet onder de toepassing van artikel 33ter, § 1, 1°, c), zouden vallen er alsdan zou kunnen toe leiden dat een exploitant wiens vergunning is verstreken en die exploiteert zonder vergunning een uitbreiding van zijn inrichting met verhoging van de mestproductie zou kunnen verkrijgen, terwijl een exploitant wiens milieuvergunning niet is verstreken en die tijdig een uitbreiding van zijn vergunning met verhoging van de mestproductie vraagt, op een weigering zou botsen in toepassing van evengenoemd artikel; dat dergelijke ongerijmde redenering niet lijkt te kunnen worden ingepast in de bedoeling van de decreetgever; dat dan ook prima facie de niet sluitende definities van de begrippen “nieuwe inrichting” en “bestaande veeteeltinrichting” in artikel 2 van het meststoffendecreet -definities die niet zijn opgesteld voor de toepassing van één bepaling, maar voor een uiteenlopende reeks bepalingen van het

meststoffendecreet, die bij verschillende wijzigende decreten tot stand zijn gekomen- in casu niet relevant lijken en niet lijken te kunnen worden aangegrepen om te ontsnappen aan de toepassing van evengenoemde bepaling;

2.1.3.2. Overwegende dat, aangezien de vergunning van verzoeker sedert 23 maart 2000 was vervallen -hetgeen inhoudt dat hij sedert die datum zijn veeteeltinrichting niet meer mocht exploiteren bij gebreke aan een vergunningsaanvraag- het inwilligen van verzoekers aanvraag een verhoging van de vergunde mestproductie tot gevolg zou hebben; dat het sub 2.1.3.1. geciteerde artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het meststoffendecreet dat niet lijkt toe te laten;

2.1.3.3. Overwegende, tenslotte, dat het door verzoeker aangehaalde artikel 33ter, § 1, 3°, van het meststoffendecreet geen alternatieve mogelijkheid voor het verkrijgen van een vergunning lijkt te openen, maar enkel een bijkomende voorwaarde lijkt op te leggen zoals prima facie blijkt uit de volgende weergegeven tekst ervan :

“vanaf 1 januari 2000 kan binnen de perken van dit artikel de milieuvergunning, als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zowel voor de verdere exploitatie van een veeteeltinrichting of voor de verandering of herlocalisatie van een bestaande veeteeltinrichting zonder verhoging van de vergunde mestproductie, slechts worden verleend in zoverre in het kader van de overeenkomstige milieuvergunningsaanvraag als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, voor de drie voorafgaande kalenderjaren voor de desbetreffende veeteeltinrichting werd voldaan aan de aangifteplicht bij de Mestbank en in zoverre de mestproductie die op de veeteeltinrichting voor de drie voorgaande kalenderjaren werd geproduceerd, overeenkomstig de bepalingen van dit decreet werd afgezet”;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert “van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en meer specifiek nog het proportionaliteitsbeginsel”,

“Doordat de bestreden beslissing aan de exploitatie van verzoeker geen milieuvergunning voor het houden van dieren meer toekent en het bedrijf daardoor volkomen in zijn voortbestaan wordt bedreigd. Dergelijke beslissing kon slechts worden genomen door een foutieve interpretatie van het art. 33ter, § 1, 1° van het mestdecreet, met name door te oordelen dat de aanvraag een stijging van de vergunde mestproductie inhoudt hetgeen strijdig zou zijn met het genoemde artikel. De door de overheid aangehouden interpretatie maakt dat het voor verzoeker totaal onmogelijk is om zijn bestaande en voorheen vergunde bedrijfsvoering ooit nog opnieuw vergund te krijgen zodat hij door deze beslissing genoodzaakt wordt zijn bedrijf te sluiten.

Terwijl de overheid in haar besluitvorming en derhalve in haar appreciatie-recht ten aanzien van de toepasselijke rechtsregels de grenzen van de redelijkheid niet mag te buiten gaan. In het licht van het proportionaliteitsbeginsel, als vorm van het redelijkheidsbeginsel, betekent dit meer concreet dat in casu moet worden vastgesteld dat het nadeel dat door de beslissing wordt toegebracht aan de verzoekende partij, abnormaal zwaar is en niet in verhouding staat tot het voordeel dat uit deze beslissing zou kunnen voortvloeien en meer bepaald het doel van de milieureglementering. Het voordeel dat voortspuit uit de bestreden beslissing staat buiten elke redelijke verhouding tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Waar in het vorige middel werd aangetoond dat de bestreden beslissing, door de weigering om de milieuvergunning te verlenen uitsluitend te baseren op de strijdigheid van de aanvraag met art. 33ter, § 1, 1° van het mestdecreet, een manifest foutieve toepassing heeft gemaakt van het genoemde art. 33ter, § 1, 1°, strekt het tweede middel ertoe dat er daarenboven een onredelijke interpretatie van de betreffende rechtsregel is gemaakt hetgeen resulteert in een beslissing die een schending uitmaakt van het proportionaliteitsbeginsel.

Zoals hierna zal blijken is de letterlijke toepassing van art. 33ter, § 1, 1°, c) van het mestdecreet zoals door verzoeker in het eerste middel uiteengezet, overigens niet in tegenspraak met de geest en de bedoeling van de wetgeving.

Zoals uit het eerste middel reeds is gebleken, omschrijft de toepasselijke rechtsregel van art. 33ter, § 1, 1°, c) de in aanmerking te nemen vergunningsaanvraag niet. De overheid kon bijgevolg niet rechtsgeldig beslissen dat de aanvraag strijdig was met deze bepaling, omwille van het feit dat de aanvraag die verzoeker heeft gedaan niet in het artikel was beschreven, noch door een zeer strikte lezing van het artikel, maar evenmin door interpretatie ervan.

De bepaling van art. 33ter, § 1, 1°, c) laat in eerste instantie geen ruimte voor interpretatie vermits ze voldoende duidelijk is, maar zelfs al diende er een interpretatie van deze rechtsregel te gebeuren, dan moet de overheid op redelijke wijze van haar appreciatiebevoegdheid gebruik maken.

Ook dit is in onderhavig geval niet gebeurd. Er is integendeel een dermate strikte interpretatie van de bepaling van art. 33ter gemaakt die voor gevolg heeft dat het bedrijf van verzoeker op geen enkele manier nog kan vergund worden. De gevolgen van deze enge zienswijze zijn bijgevolg uiterst verregaand en in hoofde van verzoeker zelfs manifest in het licht van het voortbestaan van het bedrijf.

Hoger werd reeds aangehaald dat het nadeel dat i.c. door de bestreden beslissing aan verzoeker wordt toegebracht abnormaal zwaar is en totaal niet in verhouding staat tot het voordeel dat uit de beslissing zou kunnen voortvloeien.

Wat betreft het nadeel dat voor verzoeker uit de bestreden beslissing voortvloeit, kan verwezen worden naar de uiteenzetting m.b.t. het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder punt 4.

Dit nadeel is des te groter omwille van het definitieve karakter ervan. De toepassing die de overheid vandaag maakt van het art. 33ter heeft voor gevolg dat verzoeker, zelfs wanneer hij nu een nieuwe aanvraag indient, zijn bedrijfs-exploitatie nooit meer opnieuw vergund zal krijgen. Hij is genooddaakt de voorheen vergunde en bestaande bedrijfsexploitatie waar recent nog geïnvesteerd werd in de overname ervan, volledig te stoppen. De exploitatie gaat bijgevolg helemaal teloor vermits deze ook op andere wijze niet meer te gelde zal kunnen gemaakt worden.

Het hoeft geen verder betoog dat hier sprake is van een abnormaal zwaar nadeel dat bovendien buiten elke redelijke proportie staat in verhouding tot het 'voordeel' dat de bestreden beslissing inhoudt voor de overheid.

De beoordeling van dit 'voordeel' dient te gebeuren met inachtneming van het doel van de milieureglementering, meer concreet het mestdecreet (als enige weigeringsgrond).

Waar het mestdecreet in algemene zin de bescherming van het leefmilieu tot doel heeft, is er specifiek vanaf de invoering van het eerste Mestactieplan een 'stand-still beginsel' ingevoerd waar het huidige vergunningenbeleid de middelen toe moet aanreiken.

Op een bepaald ogenblik heeft men geoordeeld de productie van dierlijke mest op het Vlaamse niveau aan banden te moeten leggen en niet meer boven bepaalde grenswaarden te laten stijgen (zie art. 33 van het mestdecreet). Eén van de maatregelen die past in dat kader is het voeren van een strikt vergunningenbeleid.

Dit vergunningenbeleid is vandaag, bij gebreke van een specifiek uitvoeringsbesluit daarover (de tekst van het ontwerpbesluit werd hoger wel reeds aangehaald), uitsluitend vervat in het art. 33ter van het mestdecreet.

In de memorie van toelichting bij de recente aanpassingen van het mestdecreet is het stand-still beginsel nog steeds opgenomen als één van de tien krachtlijnen van het mestbeleid (stuk 10). Daarin staat onder meer vermeld : (...) De huidige bepalingen m.b.t. een stand-still op het niveau van het Vlaamse Gewest worden onverminderd gehandhaafd. (...) Verder worden concrete beperkingen vastgesteld met betrekking tot de mogelijkheid om nieuwe veeteeltinrichtingen toe te laten alsook de verandering van bestaande veeteeltinrichtingen (het nieuw artikel 33ter).

In art. 33ter is bijgevolg opgenomen wat er vandaag niet meer kan worden toegelaten in het kader van de stand-still.

In het kader van de interpretatie van art. 33te in het licht van 'de geest van de wet' is dit de enig correcte interpretatie!

De situatie van verzoeker kan zeer bezwaarlijk als een aanvraag worden beschouwd die een verhoging van de op Vlaams niveau geproduceerde hoeveelheid mest tot gevolg heeft.

De vader van verzoeker beschikte vanaf 1990 over een vergunning voor het houden van 1.540 varkens en in toepassing hiervan zijn er tot op heden varkens op het bedrijf gehouden.

De aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing had betrekking op de hervergunning van deze 1.540 varkens die sedert lang op het bedrijf aanwezig zijn.

Er kan derhalve redelijkerwijze niet volgehouden worden dat de aanvraag van verzoeker een stijging van de mestproductie tot gevolg heeft die om die reden niet verzoenbaar is met het stand-still beginsel zoals concreet vervat in de bepaling van art. 33ter.

Er kan op geen enkele wijze of in geen enkel voorbereidend werk een aanwijzing teruggevonden worden van het feit dat men de stand-still wil bewerkstelligen door bestaande bedrijven niet langer te hervergunnen. Dit zou overigens een uiterst onredelijke maatregel zijn die evenmin proportioneel zou zijn in verhouding tot het door het mestdecreet bewerkstelligde doel.

In het licht van bovenstaande argumenten moet dan ook besloten worden dat het 'voordeel' van de overheid bij de bestreden beslissing onduidelijk is.

Als het voordeel er in bestaat dat men bestaande bedrijven liquideert om de doelstelling van het stand-still beginsel te bereiken, is dit zelfs een onrechtmatig voordeel.

Hier kan dan nog aan worden toegevoegd dat het niet hervergunnen van bedrijven die laattijdig om een hernieuwing van hun milieuvergunning hebben verzocht uitsluitend in de veehouderij voorkomt.

In alle andere sectoren is het perfect mogelijk en dus ook gangbare praktijk dat een hernieuwing van een reeds geruime tijd vervallen vergunning wordt toegestaan.

Het onderscheid in behandeling t.a.v. veeteeltinrichtingen is volstrekt onduidelijk en daarom discriminatoir.

Door op deze wijze de gevraagde milieuvergunning te weigeren is aan verzoeker een onevenredig nadeel berokkend en heeft de Minister het redelijkheidsbeginsel, en daarmee ook het proportionaliteitsbeginsel, geschonden”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota repliceert dat de overheid geen onredelijke beslissing heeft genomen, dat de beslissing kadert in de mestproblematiek, die zeer acuut is en in geen geval nog bijkomende mestproductie kan worden aanvaard, dat aangezien verzoeker niet meer over een vergunning beschikt, geen mest meer mag produceren en er dus bij het verlenen van een vergunning een verhoging van de mestproductie tot stand zou worden gebracht, de vergunning wordt geweigerd conform de vigerende wetgeving, zodat van enige disproportionaliteit geen sprake is;

2.2.3. Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel prima facie is gebleken dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het meststoffendecreet en dat zij aldus het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel niet lijkt te hebben geschonden; dat in zoverre het tweede middel in wezen het meststoffendecreet bekritiseert, en niet de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad van State niet bevoegd is om zich uit te spreken over de wettigheid van een decreet; dat het tweede middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat geen ernstige middelen zijn aangevoerd; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twintig juni tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.